

Musikern

Giorgio var alltid propert klädd i frack, med vit skjorta, och bruna lackskor. Han hade en tjock mustasch, och alltid välkammad sidbena. Han var 167 cm lång. Stora bruna ögon, och buskiga ögonbryn.

Giorgio bodde i ett litet hus vid hamnen i den lilla byn Marina di San Pietro. Staden han bodde i var en viktig fiskestad. De flesta av byns män var fiskare, men inte Giorgio. Han försörjde sig som musiker. Eller försökte i alla fall. För det var inte många som gick förbi och lade ned pengar i hans svarta hatt som han lagt på marken bredvid sig.

Han spelade violin, och brukade stå på det lilla torget, invid fontänen. Där spelade han dag in och dag ut, dels för att försörja sig, men också för att bli upptäckt som musiker. Hans dröm var att få komma till Milano och spela på La Scala. Han kunde utöver violin, även spela piano, mandolin och gitarr, så han tyckte att han skulle passa som dirigent.

En solig dag, då han som vanligt stod på torget och spelade, kom två köpmän gåendes på torget. De stannade upp och lyssnade och blev helt tagna utav Giorgios violinspelande. De var tydligen rika eftersom de gav Giorgio hela 20000 lire.

Den dagen var Giorgio lycklig, för han visste att han nu kunde ta sig till Milano. När solen gick ned över Marina di San Pietro, tog Giorgio sin hatt och gick till sitt lilla hus vid hamnen.

Han tog sig ett glas rött vin, skrev i sin dagbok om denna lyckliga dag. Sedan gick han och lade sig. Alla pengar låg kvar i hatten på köksbordet.

Giorgio kände de flesta utav fiskarna i byn. Han var ju född där, och han hade bott där i 25 år. Giorgio var lite utav en kvinnotjusare, han tyckte om kvinnor och de tyckte om honom. Det hade vållat honom lite problem tidigare, närmare bestämt för ett år sedan, då den gamle fiskaren Pietro och hans fru Giuseppina, varit på middag hos honom. Alla hade fått lite mycket utav byns goda vin. Pietro hade somnat på golvet, och när han vaknat hade han fått syn på Giorgio och Giuseppina liggandes i Giorgios säng helt nakna. Pietro hade fullständigt kokat av ilska och svurit att hämnas någon dag. Sedan dess hade Giorgio och Giuseppina träffats i smyg. Pietro visste, men låtsades inte om någonting.

Under Giorgios lyckodag, då han fått 20000 lire, så hade också Pietro träffat på de två köpmännen. De båda köpmännen hade betalat för lite på morgonens fångst som Pietro hade fångat. Pietro hade följt efter de två köpmännen till torget. Han stod nu i hörnet och spionerade på dem. Han visste att de var rika, och såg dem ge Giorgio pengarna.

Hans plan på att hämnas skulle snart fullbordas.

Nästa morgon vaknade Giorgio med tuppen och kände sig utvilad och glad som aldrig tidigare. Efter att han tvättat ansiktet och kammat sig så gick han för att räkna hur mycket pengar han hade nu. När han tittade i hatten fanns ett endaste mynt. Han fick svårt att andas och började gråta floder. Han letade förtvivlat i hela

huset efter pengarna han fått utav köpmännen dagen innan, men hittade dem inte.

Nu visste han varken ut eller in. Hans dröm hade gått i kras. Hans hjärta var sorgset, så han tog fram sin violin och spelade den mest melankoliska låten han kunde.

Efter tio dagar inomhus, bestämde han sig att fortsätta kämpa för att få sin dröm uppfylld. Han åt sin frukost, och var precis på väg ut ur huset, när det bankade på dörren. Det var Giuseppina som kom instörtandes helt gråtfärdig och upprörd. Hon gestikulerade vilt och berättade att hon en kväll före, fått syn på en stor summa pengar i Pietros byrålåda.

När Pietro kommit hem ifrån arbetet så hade hon frågat om pengarna. Pietro som var dålig på att ljuga för sin fru, hade sagt som det var, att han stulit dem av Giorgio och att han visste om deras affär. Giuseppina hade väddat till Pietro att lämna tillbaka pengarna han stulit. Hon hade lovat att aldrig mera träffa Giorgio. Men Pietro hade bestämt sig för att behålla pengarna och tänkte inte förlåta Giuseppina. Därefter hade han slagit Giuseppina till golvet, tagit pengarna ur byrålådan och flytt ut ur staden.

Giorgio var nu utom sig av ilska. Han fick låna en häst utav Giuseppina och red snabbt efter Pietro. Uppe i bergen hann Giorgio ikapp Pietro som gick längs en utav de många stigarna. Han hoppade av hästen i full galopp och kastade sig över Pietro. De började nu brottas omkring på sluttningarna. De började rulla nedför, och såg nedanför sig ett stup på drygt 300 meter. De var rädda, men så uppe i slagsmålet och ilskan de båda kände, att de struntade i stupet. Men Giorgio ville inte dö just idag, så han släppte taget om Pietro och klamrade sig fast vid en trädstam några meter innan stupet. Pietro hann inte reagera utan rullade rakt nedför stupet.

Giorgio, var chockad men sprang snabbt upp för sluttningen tillbaks till säcken som Pietro burit på. Väl där satte han sig ned och letade igenom säcken, han hittade alla pengarna.

Han brast ut i tårar, men denna gång grät han av lycka. Han skulle nu äntligen kunna ta sig till Milano, och fortsätta följa sin dröm om att bli dirigent vid La Scala.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cbastian med Poeter.se id #31889 innehar upphovsrätten